

## **Studio „P“ Jindřichův Hradec**

### **Saki: Nevhodná pohádka**

Dětský divadelní kolektiv, vedený Jožkou Procházkovou, vystupující pod hlavičkou Studia „P“ Jindřichův Hradec, inscenoval Sakiho povídku Nevhodná pohádka.

Výsledek jeho snažení, tj. převodu prozaické předlohy, je přes problémy, o kterých se v závěru zmíním, velice pěkný. Soubor pracuje s textovou předlohou tak, že nepřepisuje autora a jeho myšlenku, ale snaží se nalézt adekvátní prostředky k tomu, aby co nejlépe v rámci svých možností autorovi posloužil a sdělil jeho myšlenkové poselství. Těmito prostředky jsou mu kolektivní souhra, v níž je cítěn prostor a vzájemné vztahy aktérů hry, včetně vazby k tématu, o kterém se hraje. Inscenace je čitelná v příběhu i ve sdělení tématu. Má svižné tempo a účelné rytmické členění.

Inscenátoři, aniž by používali dekorací, evokují v divácích jízdu vlakem, tj. lokomotivy a jednotlivých vagónů obsazených cestujícími, přičemž výchozí dramatická situace se začíná v jednom z nich. V něm je také postavou Tety vyprávěna v rámci hry „nezajímavá pohádka“, aby posléze mohla být nahrazena vyprávěním druhé pohádky Spolucestujícími, která svou fantazií prostoupí z vlaku do celého hracího prostoru jeviště. Příběh končí opět ve vlaku, z kterého vystoupí Spolucestující-vypravěč, který děti upoutal, a moci nad dětmi a jejich výchovou se slovy „to nedělej, to nesmíš“ se opět ujímá Teta. Vlak jede dál. To už u Sakiho výslovně není. Inscenátoři tím výborně doslovili autora a učinili potřebnou zpřítomňující tečku za svým představením.

Ačkoliv se soubor (oproti Čmukařům vloni) nezbavil dramatického konfliktu, obsaženého ve výchozí textové předloze, nezužitoval jej tak, jak by mohl. Brání mu v tom stávající, ale snadno zaměnitelné aranžmá, přesněji situování vlaku takovým způsobem, že se hrací prostor pro výchozí dramatickou situaci dostává do upozaděného plánu, v němž navíc tato situace nedostává potřebný prostor k rozehrání a v důsledku není pak dostatečným – rovnocenným protipólem pro situaci, v níž vypráví pohádku dětem Spolucestující. Sympatická personifikace „metálů“ poukazuje na možnosti personifikace všeho, co je v inscenaci prozatím nahrazeno ne nejvhodněji rekvizitami. Pro důslednější pointování vyprávění druhé pohádky, ale také pro zvýšení napětí, před jejím rozuzlením, se nabízí otevření vypuštěné peripetie se skrýváním „hodné holčičky“ v křoví a jejím prozrazením cinkajícími metály.

Uvedené problémy jsou snadno řešitelné. Jejich řešení nadto nabízí další možnosti plného využití kolektivní souhry. Vybavenost a připravenost souboru jsou základní předpoklady k

dalšímu dotváření inscenace. Ty jsou také, spolu s tvořivým přístupem k výchozí látce a úrovni jevištního ztvárnění, důvodem doporučení souboru k účasti na národní přehlídce v Prachaticích.

***Milan Strotzer***

Recenze představení uvedeného na krajské přehlídce Jaro '93 v Bechyni.